

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4294/2023
13.12.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Зорана Хаџића и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Жељко Рајчевић, адвокат из ..., против тужене Средње школе „Свети Сава“ из Сомбора, коју заступа Правобранилаштво Града Сомбора, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1954/23 од 24.07.2023. године, у седници одржаној 13.12.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1954/23 од 24.07.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1954/23 од 24.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 768/19 од 22.02.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужили на име законске затезне камате због кашњења у исплати накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада - градски превоз, исплати укупан износ од 442,13 динара, увећан за законску затезну камату прописану Законом о затезној камати од 17.08.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужили на име разлике накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада - градски превоз, за период од новембра 2016. године до фебруара 2021. године, исплати укупан износ од 24.833,82 динара, увећан за законску затезну камату прописану Законом о затезној камати почев од доспелости сваког појединачног потраживања до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев преко досуђених а до тражених износа, са законском затезном каматом од доспелости до исплате, све као у садржају тог става. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 124.320,56 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1954/23 од 24.07.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба туженепа је пресуда Основног суда Сомбору П1 768/19 од 22.02.2023. године, преиначена у усвајајућем делу, тако што је

одбијен захтев тужиље у делу којим је тражено да се обавезе тужена да тужиљи исплати законску затезну камату на износ од 442,13 динара, досуђен на име затезне камате због кашњења у исплати накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, за период од 17.08.2021. године до 01.09.2021. године, док је у преосталом делу жалба тужене одбијена и наведена пресуда у преосталом усвајајућем делу потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене прописани одредбом члана 404. став 1. закона о парничном поступку

Предмет тражене правне заштите је исплата разлике накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак на рад, у утуженом периоду, а нижестепени судови су тужбени захтев делимично усвојили. Побијана одлука не одступа од правног става Врховног суда, израженог кроз одлуке са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, о томе да право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада није условљено постојањем организованог јавног превоза ни удаљеношћу од места запослења, већ једино постојањем стварних трошкова за долазак и одлазак са рада, који се одређују према броју ефективних радних дана и цене појединачне карте у јавном превозу.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке, донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је ревизија увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, у парницама из радног односа, о дозвољености ревизије одлучује се на основу одредбе члана 403. став 3. истог закона, у зависности од вредности предмета спора побијаног дела.

Тужбу ради исплате тужиља је поднела 04.11.2019. године, а вредност предмета спора је 25.200,00 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена, на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић